

331.92

204

Kitüntetés Angyalföldért

A meghívó 12 órára szólt. Az ünnepség mégis tíz perccel hamarabb kezdődött a kerületi pártbizottságon, mert a meghívottak előbb érkeztek. Siettek: hazajöttek ide, Angyalföldre, ahol régebben dolgoztak. Ma mindegyi-

küknek más a munkája, egy azonban közös bennük: sokat tettek a kerületért, kimagasló érdemeket szereztek Angyalföld fejlődésében, gazdagodásában.

— A múlt év végén határoztuk el — mondja Földes Róbert, a XIII. kerületi Tanács elnöke —, hogy a kerület felszabadulásának 30. évfordulója alkalmából „Angyalföldért” kitüntető érmet, plakettet és oklevelet alapítunk. Köszönet és elismerés ez a kitüntetés azoknak, akik a múlt három évtizedben közéleti, politikai, társadalmi munkájukkal segítették szűkebb hazánk fejlődését. Arra gondoltunk, hogy első alkalommal a kerületi pártbizottság volt első titkárait, az előljárást, majd a tanács munkáinak irányítóit tüntetjük ki.

A tegnapi ünnepségre meghívták Kádár Jánost, Biszku Bélát, Kónyi Gyulát és a többi volt angyalföldi párttitkárt, előljárót, tanácsi vezetőt: Kelen Bélát, dr. Nezvál Ferencet, Láng Lászlót, Horváth Vincét, Molnár Ernőt, Fülöp Pált, Kiss Jánost, Kálmány Jánost, Vigh Pált, Kisléghy Imrét, Kovács Károlynét és Takács Jenőt. Ott volt Katona Imre, a Budapesti Pártbizottság első titkára is. A kitüntetetteket Kovács Károly, a kerületi pártbizottság első titkára köszöntötte.

A bensőséges ünnepségen volt miről beszélni. Hiszen egymás kezébe adták a stafétabotot, velük, segítségükkel indult fejlődésnek a kerület. Sok szó esett az emlékekről, de beszéltek a ma és a holnap feladatairól.

Láng László a kommunista és a szociáldemokrata párt egyesülése után került a pártbizottság élére. Három évig dolgozott ebben a beosztásban, utána az é-

tésügyi és Városfejlesztési Minisztériumba került. Az idén januárban ment nyugdíjba.

— A kerulettől 25 év után sem szakadtam el. Ma is tagja vagyok a pártbizottságnak és sok ismerőssel, barátal találkozom, ha bemegyek a Láng-gyárba, vagy a hajógyárba. Akkor, 1948-ban a legfontosabb feladatunk az volt, hogy a két párt aktivistái megtanuljanak együtt dolgozni. Az egyesülési kongresszus után a mi kötelességünk volt, hogy a mindennapi munkában egyesítsük tapasztalatainkat, módszereinket. Nem ment könnyen, de alig egy esztendő múltán már látszottak az erőfeszítések eredményei: jobb lett a politikai hangulat, a gyűléseken, a különféle akciókban mind többen vettek részt, a gyárakban is lendületesen nőtt a termelés.

Kovács Károlyné 1950. augusztusában a megalakult ideiglenes tanácsban a kommunista pártot képviselte. Ezután húsz évig tanácsitkárként dolgozott Angyalföldön. Itt született, itt vállalt munkát először az akkori Hópalack, a mai Ampullagyárban.

— Munkásnő vezető beosztásban akkoriban kevés volt. Ismertem a feladataimat, de hogy el is végezhessem, ahhoz az kellett: elfogadtassam magamat, megbizonyítsam: egy nő is vitázhat, irányíthat, beleszólhat a közösség ügyeibe. Akkoriban a legtöbb gondunk a közellátással volt. Kevés volt az élelmiszer, ha például száz kiló húst kapott a kerület, alig tudtuk elosztani az üzletekbe. A két évtized alatt változtak a gondok, változtak a feladatok. Egyet azonban megtanultam: ha valamit el akartunk érni, azt csak együtt a lakossággal, az angyalföldiek segítségével, támogatásával lehetett.